

KAKO DO ISTINITOG IZVEŠTAVANJA?

NOVINARSTVO u Srbiji je od onomad ponovo upalo u jednu od onih faza kada njegove sadržaje dominantno krase iživljavanje nad slabima i servilnost prema vlastima. Verovatno nećemo dugo čekati da se još jedare vrat u onu drugu fazu, u neutralnosti i lažno predstavljanje proganjениh i svemoćnih kao dve jednak strane. Mora da postoji izlaz iz ovog neprekidnog smenjivanja godina nasilja i godina laži. Nezavisni mediji u Srbiji još uvek su nejaki, tim pre treba razgovarati kako da jačaju.

Četvrtak u 18.00 u Resavskoj 21/5.

Učitelj nezalica i njegovi komiteti

U P O Z N A J T E I V A N A T I M O T I J E V I Ć A

Kao što vam zdrav razum bez sumnje već navelikoj jasno i glasno sugerise, buntovnik iz poslednje kuće u Bari Veneciji, gradanin Ivan Timotijević nije varalica i neradnik kakvim su ga predstavili Studio B i TV Pink u svojim informativnim programima nakon neuspelog iseljenja 26. avgusta.

Zato smo u višečasovnom razgovoru potražili odgovor na pitanje ko Ivan Timotijević jeste, i zašto je njegova kuća poslednja u Bari Veneciji. Dovoljimo se slobodno da portret započemo detaljima koje je pažljivo opisao tek nakon što smo isključili snimanje.

Automehaničar, svoj radni vek je započeo krajem šezdesetih i početkom sedamdesetih godina u Nemačkoj, gde se specijalizovao za Bosch pumpu i Dizel-motore. Nakon povratka u Jugoslaviju zaposlio se u ISKRI, gde je krajem sedamdesetih godina izbio štrajk vozača kamiona zato što im je direktor uskratio zaradene dnevnice. Direktor je izveo Ivana pred štrajkače i tražio od njega da toj „gospodi“ radnicima objasni kako je poslušan i miran radnik u Nemačkoj. Ivan je stao pred štrajkače i objasnio im da nemackim direktorima nikada ne bi palo na pamet da radnicima ne isplate ono što su zaradili.

Tokom snimljenog dela razgovora Ivan nam je više puta ponovio da su sva njegova protivljenja fabričkom rukovodstvu imala sasvim pragmatičnu pozadinu: „To je sve bilo zbog stana. Nisam ja od onih koji vole da se tute“. Anegdota iz štrajka svedoči o dublim, pravednjim razlozima i smatrano da zasluguje da oboji svaku reč kojom je Ivan Timotijević opisao sebe i svoj položaj tako da smo uključili snimanje.

Ja sam zanatlija, nisam ni pravnik, ni političar, ali dobro znam šta se ovde desilo. Ja sam trebao da dobijem stan od ISKRE, ali sam umesto stana dobio ovu kuću. Imao sam tu i prostor za rad. Bio sam ubeden kada su mi dali kuću, sa rešenjem koje sam overio u sudu, da ta kuća pripada meni. Ispostavilo se da ju je u papirima prisvojila Železnica Srbije, ko zna kada i na koi način. Nije mi nikada niko kazao kako, pet put sam išao da pitam, jednostavno izbegavajući odgovor. Kad su knjižili kuću napravili su da mene nigde nema.

U ISKRI sam se zaposlio 1975. godine preko konkursa. Pre mene je u ovoj kući živeo drugi čovek, isto radnik ISKRE kao i ja, pa kad je on dobio stan pretečom devedesetih godina kuću su dodelili meni. Zbog naroditih kvalifikacija meni su bili obećali da će posle dve godine rada dobiti stan, ali sam odmah video da se direktori ponašaju kao carevi, to je vreme tako bilo, i da u preduzeću ima mnogo nepravde. Čak je jednom zbog toga došlo i do štrajka. Ja sam gledao da uvek budem na pravednoj strani, nije mi bilo navajnije kako će po mene da se završi. I onda se ta situacija oko stana vukla dugo vremena, pretpostavljajući zato što sam se uvek budio. Sve što sam mislio da sam u pravu govorio sam otvoreno, nikad nikome nisam govorio iza leda.

U petak 26. avgusta, kada je trebalo da bude iseljenje, ovde u dvorištu se skupilo mnogo novinara. Ja nikoga nisam zvao, ali novinari su čuli jedan od drugog da će ovo da se ruši. Tog dana je trebalo da se desi jedna velika nepravda. Vidite što mi sve tu imamo, mi

ovde živimo skoro trideset godina; a za tri dana su na brzinu doneli sva rešenja da moja kuća treba da se ruši. Onda je uveće još više zabolelo kad sam čuo šta su preneli neki mediji, recimo Studio B. Oni su mogli i ranije da dodu, da se malo detaljnije informišu. Jer ja i moja žena smo u ovu opštinsku Savski venac završavali i škole, i zanate, i decu odškolovali, i dočekali penziju. Nemamo miraju u našim biografijama, niti naša deca. I sad taj neki novinar sa Studija B, mogao bili njegovom tati da budem otac, meni drži predavanja tu u dvorištu dok čekam da li će da mi ruše kuću. Rekao sam mu da dode lepo neki drugi dan da mu polako pokazem sva dokumenta, a ne onako u onom košmaru, kad je puno dvořište novinara, i stranih i domaćih, a ja pokusavam da im sve objasnim dok preko njih gledam da li će doći buldožeri. Dosta toga sam prečutao kada sam čuo da ima i stranih novinara – nisam htio da iznosim prijav veš naše administracije. Ja sam gradanin Beograda i državljanin ove zemlje u kojoj sam rođen i vaspitan. Političari budu i odu, a ovo je naša zemlja. Zato bilo voleo da i PINK i Studio B dodođu da sednemo da im sve lepo pokazem i da im na miru objasnim. Kad bi videli dokumenta oni bi se zapreplastili kakve sve tu prijavštine ima. Umesto što su došli u onoj gužvi da napadaju i ogovaraju. Možda su zato i poslati, ko zna.

Mesec dana pre ovog iseljenja ja sam predao dokumentaciju kod Vučića da me primi. I on je čovek preoperetečen svojim poslom, ali mislim primiti me. Probaću rečju da objasnim ono što nisam objasnio novinarama i što oni neće da čuju. Naveo sam koje ljudi još treba da pozove da mu pred njima kažem što su sve ovde radili, što nisam htio da kažem novinarama. A radio se nezakonito i pre Beograda na vodi i još uvek se radi. Ako nisam u pravu neka me tuze.

Moja je jedina greška što nisam na vreme pokrenuo legalizaciju, nego su direktori Železnice preveli zemljište na Železnicu, da bi je razdelili svojim prijateljima i prijateljicama. Nezakonito su prisvojili i ovu kuću koju nisu gradili, samo zato što se zemljište vodilo na njih. Ti direktori su se ovde ponašali kao da je njihovo. Moja kuća je najstarija ovde, ali najbolja i najstarenja. Ja sam je renovirao od temelja do krova.

Oni su hteli ovo na brzinu sve da sruše. U poslednjem rešenju koje je doneo grad uposte više ne pominiš ISKRU. Pa ko je napravio ovu kuću? Oni pokušavaju da prikažu da sam je ja bespravno podigao, što nije istina. Ja sam priznau ovih dvadeset kvadrata, ali kuću sam dobio od ISKRE. Kuću i pomoćne objekte je ISKRA izgradila 1954. godine sa privremenom dozvolom od opštine Savski Venac. Grad sada izbegava da to navede

za samoobrazovanje Riten uciteljneznalica.org

Imenovati TO ratom

mera ne donese, jer ne mogu da čekaju zbog važnosti projekta Beograd na vodi, i sud je odbio predlog mog advokata. Hoće da me isele na brzaku dok se spor ne završi. Mislim da će dobiti na sudu, sve je moj st-

rani. Ali ovi što su glavni za raseljavanje su mi rekli: „Mi smo višta, a sud je naš“. Razgovarali i predigli: Ivan Zlatić i Robert Kozma ◊

SINOS i PROUNS: Ustavni sud već dve godine ignoriše našu inicijativu

SINDIKAT novinara Srbije (SINOS) i Profesionalno udruženje novinara Srbije (PROUNS) traže da Ustavni sud nakon dve godine prekine da ignoriše inicijativu za ocenu ustavnosti seta medijskih zakona.

Primenia Zakona o javnom informisanju i medijima je već izazvala niz negativnih posledica po javni interes u oblasti informisanja, doveo do gašenja velikog broja medija, ostavila brojne sredine bez i jednog medija, više od 1200 novinara i medijskih radnika bez posla.

Tražimo još jednom, da posle dve godine Ustavni sud hitno uzme u razmatranje inicijativu SINOS-a i PROUNS-a, podnetu septembra 2014. godine, ili da uvede Privremenu mjeru nesprovodenja Zakona, zatraženu 5. novembra 2014. godine, dok se Sud o njoj ne izjasni.

Ustavni sud je jedina instanca koja je mogla da spreči propast javnog informisanja i da zaštititi prava građana garantovana Ustavom Srbije. Nažalost, Ustavni sud se dve godine ne izjašnjava o našoj inicijativi.

Da li će Ustavni sud doneti odluku tek kada se lokalni i međunarodni mediji u Srbiji budu potpuno pogasili? Dve godine nakon medijске reforme absolutno je jasno da su ovi zakoni doneti, ne da bi mediji bili slobodni, nego upravo suprotno.

Otvoreno je prostor da medijsko udruženje koja su kreirala medijске zakone i koja su bliska vlastima dele novac svih građana kroz projektno finansiranje.

Podsećamo, da je odlukom od 18. aprila 2012. godine Ustavni sud odbacio inicijativu Asocijacije nezavisnih elektronskih medija (ANEM) i doneo Odluku da lokalne samouprave mogu da budu osnivači medija.

Šta se od tada promenilo i ko je odlučio da se napiše set medijskih zakona suprotan Ustavu?

U Beogradu, 21. septembra 2016. godine

Dragana Čabarkapa, predsednica SINOS, Jelena Vučićević, predsednica PROUNS ◊

Poziv na drugi u seriji društvenih razgovora NA KRAJU ĆE ISPASTI DA SMO MI TUKLI POLICIJU

Četvrtak 22. septembra 2016. godine u 18.00h
Resavska 21, stan br. 5, Beograd
Učitelj nezalica i njegovi komiteti pozivaju vas na drugi u seriji razgovora Na kraju će ispasti da smo mi tukli policiju pod nazivom

KAKO DO ISTINITOG IZVEŠTAVANJA?

razglednica: vahida ramujkić

Izdavač:
Učitelj nezalica i njegovi komiteti
Uredništvo:
**Vahida Ramujkić, Noa Treister,
Vladimir Novaković, Ivan
Velislavljević, Ivan Zlatić**
Dizajn i prelom:
Matija Medenica

donator:

FONDACIJA ZA OTVORENO DRUŠTVO • OPEN SOCIETY FOUNDATION

partneri:

**Učitelj
nezalica
i njegovi
komiteti**

**Imenovati
TO
ratom**

**Institut
za pravnu
politiku**

**SINDIKAT
novinara
Srbije (SINOS)**

Savez za radničko društvo

NE samo u Srbiji, međunarodni mediji su skloni da se na pobunjenim gradane obrube sa oštrim pitanjima kakva ne postavljaju političarima, jer za to nemaju hrabrosti. Umesto istraživanja o razlozima protesta predstavljaju nas kao nezalice, lenjivce, prevarante, upinju se da dokazuju da smo sami krivi za situaciju zbog koje se bunimo, da tražimo pravo koje nam ne pripada i pristojan život koji nismo zaradili.

U izveštajima o neuspelom pokušaju iseljenja potrođice Timotijević iz poslednje kuće u Bari Venecija 26. avgusta, reporteri Studija B i TV Pinku su se istakli u novinarskom kukavičku pokušavajući da zataškaju nečovečno i prevarno ponašanje vlasti, predstavljajući Timotijević kao prevarante koji maltriraju državu.

Na isti način na koji su vlasnici sruševih objekata u Savamali predstavljeni kao nasilnici, na koji su prethodnih petnaest godina radnici koji su bunili protiv

korupcije u privatizaciji predstavljeni kao kočničari reformi koji štite svoje privilegije.

Medijski linč porodice Timotijević na Studiju B i TV Pinku dakle nije ništa novo. Ipak i dalje smo veoma daleko od moguće alternative, pa čak i od dobrog opusa problema.

U drugoj sesiji društvenih razgovora Na kraju će ispasti da smo mi tukli policiju učestvovali Robert Kozma (Ne davimo Beograd), Zdravko Deurić (radnici i akcionari Jugoremedije), Zoran Gočević (radnici i mali akcionari Srbolike), Zoran Gavrilović (Biro za društvena istraživanja) i Dragana Čabarkapa (Sindikat novinara Srbije).

Kolektiv Učitelji nezalica i učesnici će razgovarati o načinima i metodama izvršavanja istine, predstavljajući sopstvena iskustva ili iskustva organizacija i inicijativa iz kojih dolaze, sa ciljem promišljanja drugačijeg, istinitijeg načina izveštavanja. ◊